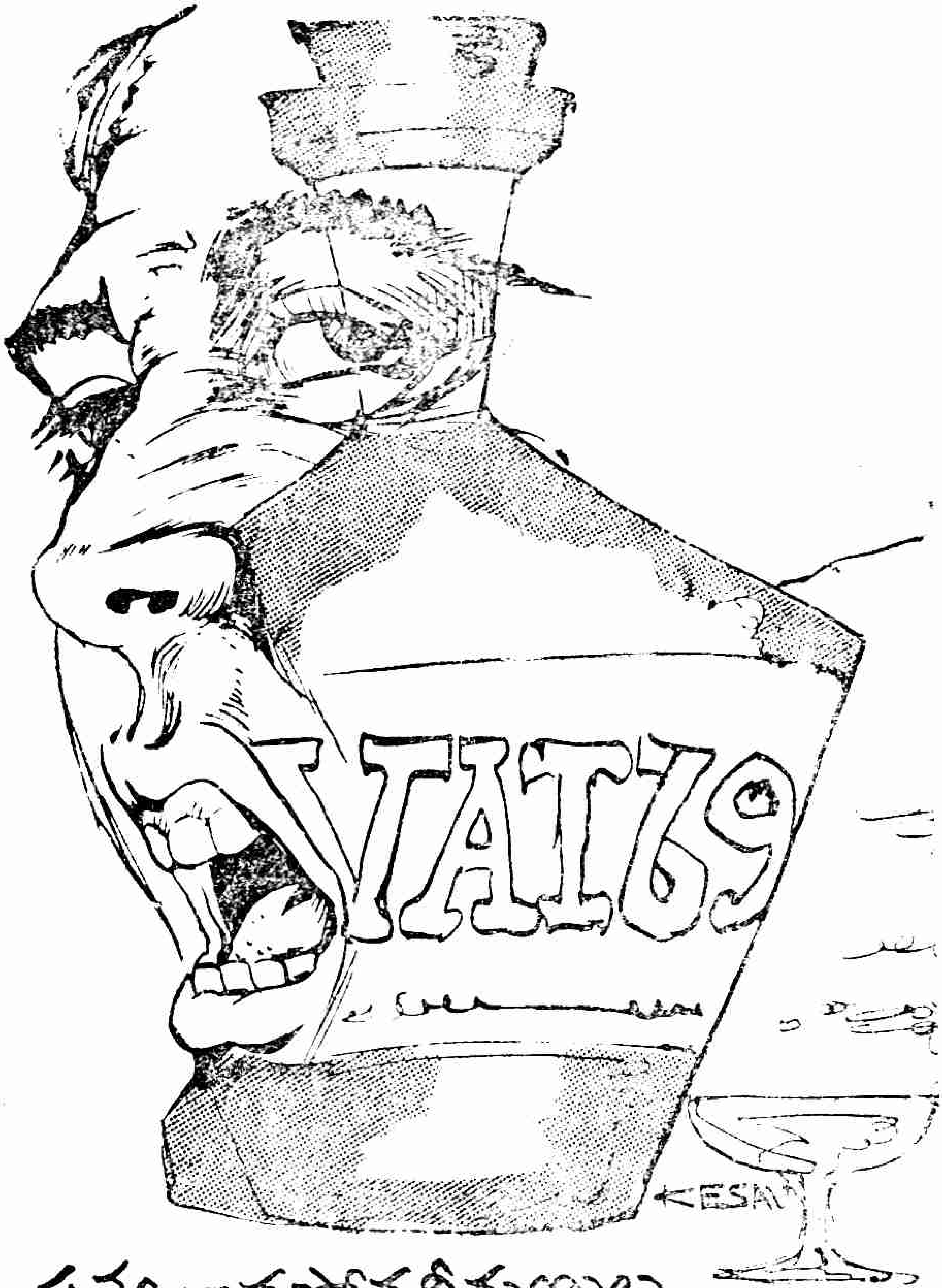

- సత్యవాడ సోదరీమణులు

పోస్టుమేన్ అందించిన కవరు చూసి ఎగిరి గంతు వేసింది షీలా. ఎన్నాళ్ళ గానో తన మనస్సులో ఉన్న కోరిక ఈ రోజు తీరిపోయింది. తన వ్యాసానికి మొదటి బహుమతి లభించింది. ఈ విషయం శ్రీవారితో సగర్వంగా చెప్పాలి. అప్పుడు అతని కళ్ళల్లో మెరుపు చూడాలి. శ్రీవారి రాక కోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చుంది.

గుమ్మంలోనే స్వాగతం ఇస్తూ ఉన్న షీలాని చూసి ఆశ్చర్య పోయేడు శ్రీకాంత్. తను ఆఫీసు నుంచి వచ్చి పది, పదిహేను నిముషాలైనా అతని రాకని గమనించకుండా ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళతో కబుర్లలో లీనమయ్యే షీలా ఈరోజు స్వాగతం ఇస్తున్న

దంటే ఏదో విశేషమే ఉండి ఉంటుంది అనుకున్నాడు.

"ఏమండోయ్, శ్రీవారూ! నా వ్యాసానికి మొదటి బహుమతి వచ్చింది..." శ్రీమతి మాట పూర్తి కాకుండానే, "కంగ్రాట్యులేషన్స్ షీలా!" అంటూ అభినందించాడు.

"ఇంతకీ నీ వ్యాసం నాకు చూపించనే లేదు. పేరేమిటి?" శ్రీమతి చేతుల్లోని కాఫీ కప్పు అందుకుంటూ అన్నాడు.

షీలా తను రాసిన వ్యాసం పేరు చెప్పే సరికి ఉలిక్కి పడ్డాడు శ్రీకాంత్.

కాస్త సర్దుకొని, "మీ రెవరోయ్ మధ్యలో? ఆ విషయంలో మీ కర్తవ్యం ఏముంది? మీ ఆడవాళ్ళు చేసేదేముంది?" అన్నాడు.

షీలా గలగల నవ్వింది.

"అలా నవ్వకు షీలా! నాకు కోపం వచ్చేస్తుంది మరి."

"మీకు కోపం వస్తే రానియ్యండి. కోపాలకూ, అలకలకూ బెదిరిపోయే ముగ్ధను కాను. మీరన్నారుకాని, అది నిషేధించడం మా చేతుల్లో నేఉంది." నవ్వుతూనే అంది షీలా.

"అదెలాగో చెప్పవోయ్ చూద్దాం!"

"అసలు నా వ్యాసం చదివితే మీకే తెలుస్తుంది. మీకు పాఠాలు చెబుతూ కూర్చుంటే వంటింటి పని అయినట్టే" అంటూ బహుమతి గెలుచుకున్న తన వ్యాసం అతనికి అందించింది.

"అయితే నీ రచనకు పాఠకుణ్ణి కాక తప్పదంటావు!" చిరునవ్వుతో షీలా చేతుల్లోని వ్యాసాన్ని అందుకున్నాడు శ్రీకాంత్.

శ్రీకాంత్ చదవడం పూర్తి చేసి ఆలోచనలలో పడ్డాడు. షీలా బాగానే రాసింది. కాదు- చాలా బాగా బహుమతి గెలుచుకొనే అంతగా రాసింది. అయితే షీలాకు ఈ విషయంలో ఇంత పట్టుదల ఉందన్న మాట! చల్లగా సాగిపోతున్న తన సంసార జీవితంలో ఎలాంటి ఒడుదుడుకులు వస్తాయో? ఎప్పటినుంచో తన మనస్సులో ఉన్న కోరికను ఆ అభిప్రాయంతోనే అణచి వేసుకొన్నాడు. ఈ మధ్య ఒక పార్టీలో స్నేహితులంతా డ్రింకు పుచ్చుకోమని బలవంతం చేశారు. ఆ అమృత పానంతో ఒక్కసారి అతీత లోకాలకూ వెళ్ళాలని లోలోన ఉన్నా, ఆ రోజుకు ఎలాగో తప్పించుకున్నాడు. కాని అతనిలో ఒక్కసారైనా మధువు రుచి చూడాలన్న కోరిక మరింత బలపడి పోయింది ఆనాటినుంచి. 'ఇక ఎలాగైనా మధువు రుచి చూసెయ్యాలి. కోరికలను ఒకరి కోసం అణచి ఉంచడం సబబు కాదు' అని తను అనుకుంటున్న సమయంలో షీలా వ్యాసం అతని హృదయాన్ని ఊపి ఊగిసలాడించింది.

'మద్య నిషేధం- మగువల కర్తవ్యం!' ఈ విషయాన్ని గురించి చాలా రాసింది. ఇవన్నీ రాతలలోనే! చేతలలో చేతవుతాయా? ఏదో బహుమతికోసం రాసిందేకాని తన విషయంలో షీలా ఏమిచేయగలదు?

"ఇంతకూ నా వ్యాసం ఎలాగుంది?" షీలా మాటలకు ఆలోచనలనుంచి తేరుకున్నాడు.

"నీ వ్యాసానికి తిరుగేమిటి? బాగు లేదని నేనసగలనా? బహుమతి గెలుచుకుందిగా!" నవ్వుతూనే అనేశాడు శ్రీకాంత్.

ఆ రోజు రాత్రి "షీలా! నీకో మాట చెప్పనా?" పాపాయికి పాలు పడుతూ ఉన్న షీలాతో అన్నాడు.

భర్త ముఖంలోకి చూసింది షీలా. ఆ ప్రశ్న ఏదో చిలిపి కోరికను వ్యక్తపరచడం లేదు. అతని ముఖం గంభీరంగానే ఉంది. అతను చెప్పబోయే దేమిటో ఊహించలేకపోలేదు షీలా.

"చెప్పండి!" అంది ఎంతో మామూలుగా.

"షీలా! నేను అప్పుడప్పుడు ఫ్రెండ్స్‌తో డ్రింకు తీసుకోవాలనే అనుకుంటున్నాను. ఎందుకో తెలుసా? అది చాలా సహజమైన విషయం. అదో రకం హేబిట్. అంతే! కాని ఎక్కువగా మీ ఆడవాళ్ళు అదేదో చేయరాని పని అని అనుకుంటూ ఉంటారు. అలాంటి భర్తతో కాపురం చేస్తే జీవితం దుర్భరమని భావిస్తారు. నేటి నవనాగరిక సమాజంలో ఇదొక ఫేషన్ షీలా!"

సమాధానం కోసం షీలా కళ్ళల్లోకి చూసేడు.

"మీరు అలా చూడనక్కరలేదు. మీరు చెప్పే యిలాంటి మాటలతో మారిపోయే చంచలమైన మనస్సు కాదు నాది."

ఆ మాటలకు శ్రీకాంత్ తేలిగ్గా నవ్వేసి, "షీలా! ఇప్పటివరకూ మన దాంపత్యం మాయని పున్నమితో, హాయిగా అందమైన విపంచిపై పలికే మధుర రాగంలా సాగిపోతోంది. నేను సహధర్మ చారిణిగా నిన్ను స్వీకరించినప్పటి నుంచీ నీకు అయిష్టత కలిగేలా ఏదీ చేయలేదు. సోషల్‌గా నలుగు రితో కలిసి వినోదకాలక్షేపాల్లో, పార్టీల్లో పాల్గొనటం అలవాటు చేసుకుంటాను" అన్నాడు.

"నేను పార్టీలూ, వినోదాలూ వద్దని చెప్పలేదుగా!"

"అదే! ఆ పార్టీలలో అప్పు డప్పుడు డ్రింకు తీసుకుంటాను. అలా అని పెద్ద త్రాగుబోతుగా తయారయి నీకు ఎలాంటి అన్యా యం చెయ్యననుకో!"

"నేను నా అభిప్రాయం సూటిగా చెప్పేస్తున్నాను. చిన్న మర్రి విత్తనం మహా వృక్షమై ఊడలతో భూమిలో పాతుకున్నట్టు, ఈ అలవాటు ఇంతింతై కొండంతై కొంపలే గుల్ల చేస్తుంది. ఒక్క సారికూడా మీరాపని చెయ్యడానికి

వీల్లేదు." సూటిగా అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అంది.

శ్రీకాంత్ ఆ చూపు లోని వాడినీ, వేడినీ తట్టుకోలేక పోయాడు. ముఖం ప్రక్కకు త్రిప్పేసుకున్నాడు.

"చూడు—షీలా! నువ్వు ఆడదానివి. నా వాంఛలను వారించే హక్కు నీకు లేదు. నిజానికి నీ మీద నాకైతే అధికారం ఉంది. కాని నీకు మాత్రం లేదు. ఈ విషయం మరచిపోకు."

భర్త మాటకు సహించలేకపోయింది. "ఆ విషవలయాల్లో పడే, అది గుర్తుపెట్టుకునే, వనితా లోకం ఇంత అధోగతికి దిగజారుతోంది- మొగవారి పెత్తనంతో అణగునబడి. అధికారాలు, అహంకారాలు కావు దాంపత్య జీవితానికి ప్రధానం- ప్రేమానురాగాలు మాత్రమే. ఏ విషయంలోనైనా పరస్పర అవగాహన లేనప్పుడు ఇదేమీ విడదీయలేని బంధం కాదు."

"ఇంతకూ నువ్వేమంటావు?"

"నేనే కాదు—ఈనాటి నారీ లోకం ఏక కంఠంతో మారు మ్రోగుతోంది- మధువు మత్తులో తేలే భర్తకు భార్యగా జీవించనని."

శ్రీకాంత్ పగలబడి నవ్వాడు. "మొత్తంగా మీ అభిప్రాయం చాలా బాగుంది. షీలా! నువ్వు మహిళామండలి సెక్రటరీవి అయినంతమాత్రాన ఇంత ఎగసిపోనక్కర్లేదు. మీరు ఏమన్నా మా అభిప్రాయాలు మావి. నీకు ముందుగా చెప్పనిదే ఏ పనీ చెయ్యడం నాకు నచ్చదు. నీకు చెప్పానంతే! అంత మాత్రాన నీ ఆజ్ఞను పాటించి నువ్వు చెప్పినట్లల్లా నడుచుకుంటూ నీ దాసుడనై ఉంటాననుకోకు. ఇందులో ఆజ్ఞలు అనుజ్ఞలు లేవు. ఒకరికొకరు బానిసలుగా ఉండవల్సిన అవసరం లేదు."

"మీ ఆరోగ్యాన్ని, నా ఆయిదవతనాన్ని, పాప భవిష్యత్తును దృష్టిలో పెట్టుకుని చెబుతున్నాను. మీరు ఎప్పుడూ మధువు జోలికి పోకండి!" ఈ సారి షీలా భర్తను అనునయించింది. ఆమె గొంతులో కొద్దిగా దైన్యం ధ్వనించింది.

కాని అవేవీ శ్రీకాంత్ మనస్సును తాకలేదు. "ఏమైనా సరే! నన్ను ఏమనే హక్కు నీకు లేదు. కోరికలను అణచి పెట్టుకోవటం నాకు చేతకాదు." రోషంగా అన్నాడు.

"మీలో సగభాగమైన నాకు మీ మంచి చెడ్డలు ఆలోచించే అవ

కాశాన్ని ఇవ్వలేనప్పుడు, మీతో నా జీవితాన్ని ముడివేసుకొని అమావాస్య చీకట్లలో జీవించలేను. మీరు అటువంటి పనిచేసిన మరు క్షణం మన దారులు వేరై పోక తప్పదు. మనం ఈ లోకానికి తీసుకొని వచ్చిన పసిప్రాణాన్ని పోషించగల సమర్థత నాకు ఉంది." గంభీరంగా అంది షీలా.

తర్వాత వాళ్ళిద్దరిమధ్య మౌనమే రాజ్యం చేసింది. పాపాయిని హృదయానికిహత్తుకొని, వేడి నిట్టూర్పు వదిలి, నిద్రలోకి జారుకుంది షీలా.

పడుకున్నాడన్నమాటే కాని నిద్రరావటం లేదు శ్రీకాంత్‌కు. ఎంత అహంకారం షీలాకు? ఎంత ధైర్యం? తనను ఎంత ఎదిరించి మాట్లాడుతోంది? అంత మాత్రానికే వదలిపోతుందట! అన్నదే కాని అలా చెయ్యగలదా? మాటలలో చూపించగలిగిన ధైర్యం చేతలవరకూ వస్తుందా ఏం? అసలు తనే పిరికివాడు అయిపోతున్నాడు. ఆ మాత్రం భార్యను ఎదిరించలేక పోతే తనేం మొగవాడు? తన విలాసాలకూ, సరదాలకూ షీలా ఏ మాత్రం అవరోధంగా నిలవడానికి వీల్లేదు. ఎక్కడలేని ధైర్యం వచ్చేసింది శ్రీకాంత్‌కు.

ఎప్పటిలా ఆ రోజు ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి వెళ్ళదలచుకోలేదు శ్రీకాంత్. తన ఊహలో ఇంతవరకూ ఉన్న ఆనందాన్ని చవి చూడాలనుకున్నాడు. అనుకోవడమే కాదు—ఆ ఆనంద లోకాల్లో అర్థరాత్రివరకూ తేలిపోయాడు. ఇంటికి వచ్చి షీలాను చూసిన అతనికి అంతా తమాషాగా అనిపించింది. ఏవో పుస్తకాలు చదువుతూ మేలుకొనే ఉంది. అంటే తనకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉందన్న మాట! మామూలుగా భోజనం వడ్డించింది. తను తినకపోతే షీలా తినటం మానేసింది. మర్నాడు కూడా నవ్వుతూనే మాట్లాడింది. నిన్న రాత్రి సంఘటన అసలు తన మనస్సులో ఉన్నట్టేలేదు. అయితే ఆఫీసుకు వెళ్ళేటప్పుడు ఒక మాటి మాట మాత్రం అంది—

"మీరు ఇలాంటి అలవాట్లు అలవరచుకుంటే మన దారులు వేరైపోతాయి- గుర్తుంచుకోండి."

తను ఆ మాటలు అతి తేలికగా తోసి పారేశాడు. నాలుగు రోజులు అలాగే గడిచింది. రోజూ అతను అర్ధరాత్రివేళ ఇంటికి రావటం, షీలా అతను వచ్చేవరకూ ఎదురు చూస్తూ కూర్చోవటం, తెల్లారేక నవ్వుతూ మామూలుగానే మాట్లాడటం.

తనకు ఈ అలవాటు లేనప్పుడు మద్యం ముట్టుకోవద్దని మరీ మరీ బోధించిన షీలా ఇప్పుడతనికి అవరోధంగా నిలబడలేదు. క్షణక్షణం కలహించడంలేదు. అందుకు నవ్వుకున్నాడు శ్రీకాంత్.

రోజూలాగానే ఆ రోజు తను ఇంటికి వచ్చేసరికి తెరచి ఉన్న తన ఇంటి తలుపు మౌనంగా అతన్ని ఆహ్వానించింది. లోపలకు వచ్చిన శ్రీకాంత్‌ను పలకరించడానికి అక్కడ ప్రాణం వున్న మనుష్యులెవరూ లేరు. ఉయ్యాలతో సహా అన్నీ బోసిగా ఉన్నాయి. ఆశ్చర్యపోయాడు శ్రీకాంత్. అతడికి మత్తు వదలిపోయింది. ఇల్లంతా షీలా కోసం కలయచూసాడు. ఆమె తన పట్టుదల నెరవేర్చుకుంది అని తెలుసుకున్న శ్రీకాంత్ నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు.

'తనెంత పొరపాటు చేశాడు? మధువు కావాలన్న వాంఛతో షీలాని దూరం చేసుకున్నాడు. జీవిత మాధుర్యం అంతా దగ్ధం చేసుకున్నాడు. చల్లగాసాగే సంసారంలో, ఇల్లాలు అందించే అనురాగ మధువులో, పసిపాప నవ్వులలో- జీవిత మాధుర్యం అంతా కుదించి ఉంది కాని, కాస్సేపు మైకంలో తేల్చి, ఆరోగ్యాన్ని, ఐశ్వర్యాన్ని హరించి నలుగురిలో నవ్వులపాలుచేసే సురాపానంలో ఏముంది?'

తన తప్పును తను తెలుసుకున్నాడు. 'ఈ పొరపాటు ఇక ఎప్పుడూ చేయకూడదు' అనుకున్నాడు. తన సర్వస్వమైన షీలా తనకు దూరమైపోవడానికి వీల్లేదు. అప్రయత్నంగానే "షీలా-షీలా" అని పిచ్చిగా అరిచాడు.

"ఏమైందండీ?" అంటూ శ్రీకాంత్ చుట్టూ చెయ్యి వేసింది షీలా. షీలా చేతులు గట్టిగా పట్టేసుకొని, "నువ్వు ఎక్కడికీ వెళ్ళిపోకు షీలా! నువ్వు దూరమైతే నేను బ్రతకలేను" అన్నాడు

"ఏమిటండీ! నేనెక్కడికి వెళ్ళిపోయాను ఇప్పుడు? కలగన్నారా?" షీలా మాటకు ఉలిక్కిపడ్డాడు శ్రీకాంత్.

"కలగన్నాను షీలా! స్వప్నంలో వాస్తవాన్ని దర్శించగలిగేను. మాయని పున్నమిలాంటి మన జీవితంలో ఏ అవాంఛనీయమైన వాసనలూ, ఏ అమావాస్య చీకటులూ ముసురుకోక మునుపే నా తప్పు తెలుసుకున్నాను." షీలాని దగ్గరకు తీసుకుంటూ అన్నాడు.

నిండు పున్నమి వెన్నెలలో పులకించిన కలువలా, భర్త సన్నిధిలో పులకించిపోయింది షీలా. *